

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Any 3.— Núm. 88.— Diumenge 13 d'Abril de 1902.

LO QUE VOLEM

«Volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que desempenyin càrrechs públics: volém Corts catalanas, no sols per estatuir nostre dret y lleys civils sino tot quant se refereixi a la organizació interior de nostra terra: volém que catalans sian los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya's fallin en última instancia ls plets y causas: volém ser àrbitres de nostra administració, fixant ab entera llibertat las contribucions y impostos, y volém, en fi, la facultat de poder contribuir a la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris ó diners, suprimint en absolut las quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forsosea presti servey tan sols dintre Catalunya.» (Del manifest de la Unió Catalanista de 16 de Mars de 1897).

La mort del Dr. Robert

Al desvetllarse abans d'ahir la Terra Catalana, sentí ferida la seva ànima per la trista nova. Lo condol se mostrava en totes las caras; la pena omplia'ls cors; las llàgrimes espurnejaven en los ulls dels homes més serèns.... Havía mort lo gran patrici, l'eminència de tothom regoneguda, lo ciutadà de caràcter sencer y honradas conviccions que ab la brillantor de sa pensa y ab lo foch de sa paraula sapigué enlayrar com cap altre la bandera de las nostras reivindicacions nacionals.

Encomiar l'obra gegantina del Doctor Robert, és feyna inútil, puig que no queda ja ni un recó de Catalunya ahont no fos estimat y admirat en temps. Fill d'una època en que'ls principis autonomistas eran rebutjats per la generalitat, lo seu claríssim talent li mostrà aviat quin era l'únich camí que devian seguir los pobles pera dignificarse y cumplir sa missió dintre l'actual estat de civilisació y de cultura. Y quan lo que primer fou presentiment adquirí'l caràcter de convicció ferma y arrelada, ni un moment dubtà en consagrar las sevas activitats, los seus prestigis y las sevas energias a la defensa de l'ideal salvador, del pensament català que apunta en l'horitzó com sol de gloria y de felicitat pera la nostra Pàtria.

L'obra del Doctor Robert és de las que's perpetuan en la vida dels pobles. Fou lo gran expositor y sintetizador del Catalanisme, lo verb d'una rassa que aspira no a dominar a las demés que forman l'Estat espanyol, sino a respectarlas a todas deixant que cada una s'administri y governi ab llibertat complerta. En aquest sentit, propis y estranys no podrán negarli may los dots de superior cultura, de bondat de cor y de discreció que'l feren l'home més popular de Catalunya y tal vegada'l polítich més conegut d'Espanya.

La pèrdua que pera'l Catalanisme repr senta la fatal desgracia que plorèm, ab tot y ésser tan gran y tan irreparable, no'ns ha de portar a la desesperació, perquè ni un moment se retardarà'l triomf de la nostra causa. Precisament és lley constant que'ls genis no sols compleixen sa missió en vida, sino que la seva acció traspassa'ls lindars del sepulcre y ensenya y serveix de guia a las futuras generacions. Són com aquestas estrelles colocadas a distància enorme de la terra, y que, encara que de sopte s'apaguessin, per espay de molts anys continuarian enviarnos la seva llum esplendorosa.

Y que no hi ha dubte que la tasca de l'eminent patrici seguirá donant fruyts abundosos, ho diu l'entusiasme ab que's rebian sos magistrals discursos, ho diu la rápida creixensa dels nostres ideals, y ho diu, per fi, aquest sentiment general, unànim, que a Catalunya ha produhit la seva mort inesperada.

Plorèmló, sí, al Doctor Robert; associèmse de cor a la fondíssima pena que traspasa avuy a tots los ayments de la nostra Pàtria; però no oblidède que ara més que may nos toca treballar y lluytar ab fe y decisió pel pervindre de Catalunya.....

Aquesta, pera nosaltres, és la millor manera d'honrar la memoria del qui desd'avuy será considerat com a una de las glorias més llegendarias de la nostra Terra.

¡Robert ha mort!

¡Ha mort ja!... L'home gran, lo fill aymantíssim de la terra catalana, lo capdill fidel y lluytador, l'eminent sabi, l'ilustre polítich.... ¡ha mort!....

¡Estel de claror inmensa, que brillava ab los enlluernadors espurneigs de sas cualitats excepcionals, ha quedat tapat per un núvol negre y esgarriós!.... ¡Arbre fecond, qu'havia ja escampat arrèu sos fruyts abundantíssims, nos l'ha tallat la dalla espartosa de la mort!....

¡Catalunya! plora, plorarà ab rahó!.... ¡De dol s'omplirà tota la terra, y sens consol gemegarà aclaparada per lo pès inmens d'aquesta desgracia, que Déu, Ell sab per què, l'hi ha enviat!....

¡No!.... No és pas hora encara de que cantem los catalans las glorias d'aquest nostre germà, de que fem públich pregó de sas virtuts, ni explendorosa ostentació de sos mereixements.... qu'el plor lligaria nostra llengua y'l nostre cap enfosquit per un núvol de tristesa profundíssima no podría pas lligar rès que valgués la pena.... y Catalunya ja ho sap.... y'l mon també!....

¡Si llur cós ha baixat ja a la tomba, si'ls frets marbres han reclos llur calavre, venerable despulla que d'ell aquí a la terra'ns quedarà, llur ànima brillará alfa al cel, pregant a Déu pel triomf de la causa catalana, de que'n fou un veritable apóstol!....

¡Si ha mort ja!.... ¡si ja l'hem perdut!.... ¡si ja no viu ab nosaltres!.... ¡Mes no morirá sa memoria!.... ¡no's perdrá son recort!.... ¡sa figura respectable prou nos quedarà!.... ja se l'hi alçarà una estàtua!.... ¡tots, tots l'hi alçarèm!.... ¡als carrers hi posarèm son nom!....

¡Y sas glorias y sas grandesas y sos mereixements sempre vius, sempre lluminosos, los arxivarem a nostras historias, enriquidas ja ab las glorias, ab los recorts, ab las grandesas, ab los mereixements dels apóstols y dels mártirs que ha tingut la nostra Causa Santa!....

¡Ha mort Robert!.... ¡Al Cel sia!.... M. S.

Homenatge a Robert

Sr. Director de
LO CAMP DE TARRAGONA.

Present:

Molt distingit Sr. meu: L'inesperada mort de l'ilustre diputat per Barcelona Dr. Robert, ha impresionat fondament no sols als qui tinguerem la dita de conixerlo personalment, sino a quants apreciaren en lo capdill del regionalisme català, sas dots de home de ciencia y que'l veneraven desde que en las Corts feu sentir de un modo magistral s'autorizada veu en defensa dels ideals de la nostra terra, guanyantse, per la brillant forma ab que exposá nostre programa,

las simpatias de tots, fins de sos més acèrrims enemichs y escampant per tots los àmbits d'Espanya las ideas catalanistas, més respectadas com més conegudas sigan, puig sabut és que la majoria parlan mal del regionalisme desconexentne finssa essencia.

Deber dels pobles és honrar la memoria dels qui per ells se sacrificaren, y en aqueix sentit a Barcelona s'iniciá l'idea d'aixecar un monument que perpetui la memoria del patrici, que tot ho sacrificá, interessos, afeccions, fins l'amor a la familia y a la ciencia, al progrés dels ideals catalanistas, dels que'n sigue apóstol tant decidit, que sens dubte l'interminable série discursos pronunciats en reunions, societats meetings y en las Corts, han contribuít a l'agotament de sa existencia, de sas forsas físicas, y han precipitat sa mort.

Mes ab tot y ésser molt lloable la idea del monument, me sembla que no és prou. Aquell s'aixecará a Barcelona, y'l méu objecte és que la bona memoria de'n Robert se perpetui per Catalunya tota, puig que pera tot Catalunya treballa. Seria donchs acertat que todas las ciutats, vilas, pobles y poblets ahont se parla català tinguessin lo bon cert de posar lo nom del Dr. Robert a un dels carrers de la població.

A n'aqueix fi deuriam treballar tots fins a conseguir que ni en un sol llogaret de la terra hi manqués lo carrer de'n Robert, demostrant ab aquesta unanimitat lo sentiment de tot Catalunya, l'alta estima en que per tot se tenia a qui l'istoria jutjará com un dels patricis que més forta embrandida feren donar al Catalanisme.

Vegi si l'idea és acertada y si pot prestar son concurs pera que siga un fet ben aviat.

Quejo de vostè affm. S. S. q. b. s. m.,

UN TARRAGONÍ.

12 Abril 1902.

Datos biográfics

Don Bartomeu Robert va neixer a Tampico (Mèxich), de pare català, reputat metge que s'havia establert en aquella ciutat lo dia 19 d'Octubre de 1842.

Va passar a Sitges la seva primera joventut, havent estudiat llatí ab Mossen Farguell, y guanyant després lo títol de Batxiller en Arts en l'Institut provincial de segona ensenyansa de Barcelona.

En la mateixa ciutat va cursar la carrera de Medicina y Cirurgia, havent sigut alumne dels sabis professors Letamendi, Juanich, Coca, Carbó, Rull, Ferrer y Garcés, Foix, Magás, Picas y altres, graduantse en 1863 y guanyant los premis ordinariis y extraordinariis de llicenciatura.

Més tart va doctorarse a l'Univèrsitat Central, ab calificació de «sobresaliente».

Durant la seva vida d'estudiant, exemplar com pocas, lo jove Robert va distingirse entre tots los seus companys, per la seva vocació a la carrera que havia emprés y gran amor a la ciencia.

En 1859 va guanyar per oposicions la plassa d'alumne intern, encarregantse sempre de la guardia nocturna de las clinicas oficials de l'Hospital de la Santa Creu de Barcelona. En 1870, també previas oposicions, va pendre possessió de la plassa de metge major de l'esmentat Hospital, exercint lo càrrech desde 1869 al 1875.

Vacants las cátedras de Patologia interna de las Facultats de Barcelona, Valencia y Santiago de Galicia, lo doctor Robert va fer oposicions, guanyant la de Barcelona en 1875 per haver sigut col·locat en primer lloch de la primera terna.

De la seva gestió com a catedràtic rès ne dirèm, ja que pera nosaltres parlan ab prou eloqüencia aquest floret de metges notables que honran la Medicina catalana, gayrebé tots deixebles del doctor Robert, los qui no regatejan may al seu mestre, l'elogi que's mereix pel gran zel ab que ha exercit lo professorat fins a la seva mort, ab tot y que darrement la seva càtedra no li era gens productiva, ja que d'ensá que's va declarar l'incompatibilitat del seu càrrech ab lo de Diputat a Corts, la exercia per pur platonisme.

Referent a l'alt concepte de que gosava lo doctor Robert a Barcelona com a metge, rès podríam dir que parlés tant alt com la seva extraordinaria clientela que exigia del sabi doctor un treball continuat y fadigós en extrem, sols soportable quan se sent una vocació tan ferma com la que tenia'l doctor Robert per la seva carrera.

Però l'eminent doctor no era sols lo metge pera'ls seus malalts, sino l'amich carinyosíssim que, ab un remey pel cós, sabia administrarli un consol pera l'ànima, y no pocas vegadas ab esperit de veritable caritat havia socorregut humanas miserias en algunas de las casas que visitava y en las que sense'l seu aussili precuniari, tal vegada no s'hauria pogut atendre degudament al malalt.

En el terreno didàctic y de propaganda científica és veritablement incalculable l'obra del doctor Robert, donchs ascendeixen a un número colosal las sevas conferencias y discursos pronunciats en diferents centres y corporacions. Ab tot, no podèm deixar de recordar per la gran importancia que varem revestir y lo molt que varen solidar la reputació científica del doctor Robert, los cursos complets de Patologia que va explicar a l'Institut Mèdich de Barcelona y las conferencias donadas a l'Academia «El Laboratorio» sobre'l tractament de la dispepsia y l'ús de l'alcohol en la curació de las pulmonias.

A l'Ateneu Barcelonès, curs de 1879 a 1880, va desenrotllar en varias conferencias, lo tema: «Causas de la tisis», y en 1890, altre sobre l'hipnotisme.

Elegit president d'aquesta Corporació l'any 1881, va llegir un discurs sobre'l tema: «L'antropologia y la historia», no menys notable que'l titulat: «La célula social», al que va donar lectura ab motiu de la nova elecció de que va ser objecte novament pera'l mateix càrrech, un d'aquests darrers cursos.

Va ser president de la Real Academia de Medicina y Cirurgia de Barcelona, durant quatre bienis consecutius: dos cops de l'Academia y Laboratori de Ciencias Médicas de Barcelona; va ocupar la vis-presidencia en lo Congrès Mèdich Internacional reunit a Barcelona en 1888, y va pendre part en los Congresos mèdichs de Sevilla, Berlin, Roma y molts altres.

Durant alguns bienis va ser vocal de la Junta Provincial de Sanitat de Barcelona y de la Junta Municipal, quins càrrechs lo varen obligar a prestar servey durant l'epidemia de la febre groga (1870) y ia del cólera morbo asiatic (1885), havent sigut recompensat pel Govern ab la Creu de Carles III, y per l'Ajuntament ab diplomas honorífichs y medallas.

Era soci corresponent de las Academies de Medicina de Valencia, Sevilla, Galicia, Asturias y Saragossa y de la Mèdich-quirúrgica de Madrid; soci corresponent de l'Academia Mèdich-práctica de París, de la de Higiene de Florencia, etc., etc.

